

Един ден, два дена, един месец, една година, жабата не се показвала. Правила там ядене, Всичко.

– Аз ще пазя, да видя кой ми прави ядене.

Взел, че се скрил. Излъгал я, че ще ходи на полето. Щом излезнал, жабата си свалила кожата. Той пак се върнал и я хванал.

– Е, ами сега?

– Стой мирен! Сега ще си хвана кожата!

– Не! Ще я изгоря!

– Ще теглиш тегло от баща си. Да знаеш!

А пък баща му бил парясник. Като видял, че вътре свети, извикал:

– Хей, бързо! – на децата си. – По-бързо, че изгориха къщата, сарая, бе!

Отишли братята му да видят:

– А-а, татко! Не е запалил – казва – къщата, а жена му свети, жабата!

– Ей! Ей!

Като му казал това:

– Кажу ми да дойде при мене!

Извикал го.

– Какво има, тате?

– Слушай сега, ще ти дам един бас. Ако не го свършиш, ще ти отрежа главата.

Върнал се той и се зачудил. Яд го било.

– Какво стана? Защо си толкова ядосан?

– Абе, жено, махни!

– Защо, бе?

– Баща ми иска от един орех да облечем всички Войници.

– Аз казах ли ти да не ми хвърляш кожата?! Ето какво стана!

– Ах, жено!

– Недей плачи. Защо ще плачеш? – жабата идела изотзад къщата.

Довел всички Войници. Жабата им дала грехи от ореха, всичките Войници облякла.

– Брей, мамка му! Не мога да го убия!

Той гледал да убие сина си и да вземе жена му. Минало пак време и пак го повикал.

– Сега още един бас ще ти дам.

– Какъв бас?

– Ще направиш един рейс. Без човек да го кара и да го връща.